

עפ"ת 22350/03/22 - חאלד אבו סמור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 22350-03-22 אבו סמור נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 50251381823

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער חאלד אבו סמור
נגד
משיבה המערער באמצעות עו"ד
י' חודורוב המשיבה באמצעות
עו"ד ר' מולא

פסק דין

למערער יוחסה עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר - 164 קמ"ש בדרך שאינה עירונית בה מותרת נהיגה במהירות שאינה עולה על 90 קמ"ש - בעת שנהג ברכב פרטי בכביש 7, ביום 30.10.21. המערער לא התייצב לדיון בבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה בתתע"א 5073-11-21 (כב' השופטת הבכירה א' וישקין) במועד אליו זומן - 23.11.21, ולפיכך הורשע בהיעדרו, (ביום 24.11.21), בעבירה שיוחסה לו, והוטל עליו קנס בסך של 3000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 14 חדשים ופסילה בת 4 חדשים מותנית למשך 3 שנים.

בגזר הדין צוין כי מתחם העונש בגין עבירה שבוצעה בנסיבות אלה הינו בין 12-18 חודשי פסילה, ועונש של מאסר מותנה עד 3 חדשי מאסר, וכי מדובר בנהיגה במהירות "קצה" שבוצעה על ידי נהג חדש, אשר יש בנהיגתו כדי לסכן שלומם של המשתמשים בדרך.

בבקשה שהוגשה לבית משפט קמא ביום 16.2.202, טען המערער כי לא התייצב לדיון במועד שנקבע בשל כך "שהיה חולה ומרותק למיטתו" (הוצג אישור רפואי מיום 21.11.21 על מתן ימי מנוחה), וכי במשך 3 ימים "לא יכול היה להודיע" על כך. עוד טען כי מדידת המהירות בוצעה בכביש בו קיימים 3 נתיבי נסיעה לכל כיוון, וכי המערער נהג ברכבו בינות לכלי רכב מסוג דומה לשלו, ויש להניח כי השוטר טעה בזיהוי הרכב ומדד מהירות נסיעתו של רכב אחר.

המאשימה בבית משפט קמא התנגדה לבקשה. צוין כי היה על המערער שהיה מודע למועד הדיון, להגיש בקשתו לביטול פסק הדין תוך 30 ימים ולנוכח השיהוי הרב אין מקום לקבל בקשתו.

בהחלטה מיום 1.3.22 נדחתה בקשת המערער. בית משפט קמא קבע כי הבקשה הוגשה בשיהוי אשר אינו מצדיק ביטול פסק הדין; כי המערער יכול היה להגיש בקשה לדחיית הדיון או לפנות לבית המשפט לאחר שהדיון שהתקיים, אם

אכן הייתה קיימת סיבה רפואית לאי ההתייצבות. עוד צוין כי לא עולה טעם שיש בו כדי ליצור חשש לעיוות דין, וכי העונש שהוטל "הולם את העבירה".

בערעור נטען כי המערער הציג אישור רפואי שהצדיק את אי ההתייצבות; כי בית משפט קמא "לא התייחס להגנתו" של המערער; בנוסף נטען כי בית משפט קמא "טעה" בקביעת מתחם העונש, והעונש שהוטל על המערער חורג לחומרה נוכח וותק הנהיגה הקצר, ועונשים המוטלים בפסקי דין אחרים בנסיבות דומות. עוד נטען בעניין זה, כי בקשת המאשימה בבית משפט קמא היתה להטלת תקופת פסילה "שלא תפחת מ- 12 חדשים", ובית המשפט החמיר מעבר לבקשת המאשימה. נוכח האמור עותר ב"כ המערער לביטול פסק הדין, והחזרת הדיון לבית משפט קמא, או לחלופין, לאפשר לו להעלות טיעונו בבית משפט קמא לעניין העונש.

ב"כ המשיבה סבורה כי יש להותיר פסק הדין קמא על מכונו; אישור המחלה שהוצג על ידי המערער אינו קביל ואינו מעיד על כך שנבצר מהמערער להתייצב לדיון, או לפחות להגיש בקשת דחייה. ומדוח השוטר עולה כי נשמר קשר עין עם רכבו של המערער ודברי המערער המצוינים בדוח, עולים כדי הודיה. עוד צוין כי המערער צבר לחובתו 3 הרשעות נוספות.

לא מצאתי טעם ראוי להתערב בהרשעת המערער שלא בפניו.

לא היה חולק כי המערער היה מודע למועד בו נקבע הדיון בבית משפט קמא - 23.11.21. טענתו כי לא התייצב לדיון בשל מחלה בה לקה, אינה נתמכת בראיה רפואית של ממש, והאישור הרפואי שהוצג אינו מצביע על מהות המחלה ועל המניעה להתייצב במועד שנקבע; הגשת הבקשה לביטול פסק הדין ביום 16.2.2022 - 3 חדשים כמעט לאחר מתן גזר הדין - מצביעה אף היא על כך שהמערער לא נתן כלל דעתו להליך בעניינו, ולא עקב אחר הדיון שהתקיים, ומחזקת את הקביעה בדבר מחדל ההתייצבות בתחילת הדרך.

עוד יש לציין כי הוצג בבית משפט קמא אישור מסירה מיום 11.12.21 לפיו סרב המערער לקבל את פסק הדין שניתן בהיעדרו, והגשת הבקשה לביטול פסק הדין ביום 16.2.22 היתה תוך חריגה ממסגרת 30 הימים מיום המצאת פסק הדין, על פי הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב - 1982, ומוצדקת הייתה קביעת בית משפט קמא כי האיחור בהגשת הבקשה, די היה בו כדי להביא לדחייתה (בענין הגשת בקשה לביטול תוך חריגה מסד הזמנים, ראו רע"פ 1044/17 **תום הרון נ. מדינת ישראל**, פסקה 12, 18.7.2017).

ב"כ המערער טען (בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור מיום 20.2.22), כי המערער לא ידע על גזר הדין שניתן, אלא ימים ספורים לפני הגשת הבקשה לביטול פסק הדין, אולם דוחה אני טענה זו שלא נתמכה בתצהיר, ומשלא הוצגה על ידי המערער כל ראיה כדי להפריך את הרישום באישור המסירה בדבר סירובו לקבל את פסק הדין שנשלח אליו.

טענת המערער כי השוטר שמדד מהירות הנסיעה כיוון את מד הלייזר לרכב אחר, הינה טענה כללית וסתמית שאין לה כל ביסוס ראיתי, ומדוח השוטר עולה, כי המדידה בוצעה לעבר רכבו של המערער "**אשר נע בנתיב 1 מתוך 2 בודד**". מהדוח עולה כי המערער לא חלק על ממצאי המדידה שהוצגו לו - עניין שיש לו משמעות ראייתית נוכח החריגה

המשמעותית מהמהירות המותרת - וטען רק: "אבא שלי בסורוקה", באופן המתפרש כשלעצמו, כ"מקצת הודאה".

העונש שהוטל על המערער אינו קל, אולם מדובר בנהיגה במהירות פרועה שיש עימה כדי לסכן את הציבור, ואת נוסעי הרכב בו נהג המערער, ובית משפט קמא ציין בגזר דינו את ותק הנהיגה הקצר. בעונש שהוטל יש עם כך, כדי לשקף צורכי ענישה ראויים (והשוו לעניין זה: רעפ 4740/09 **קרקי חסאם נ' מדינת ישראל**, 30.8.2009; רע"פ 1808/10 **זיכרמן נ. מדינת ישראל**, 13.4.2010). עם זאת, נוכח היעדר עבירות קודמות דומות, ומשהתביעה בבית משפט קמא עתרה לפסילה בפועל "שלא תפחת מ- 12 חודשים" החלטתי לקבל את הערעור ולהקל במידת מה בעונש הפסילה שהוטל, באופן שעונש הפסילה הממשי יעמוד על 12 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל. מרכיבי העונש האחרים עליהם הורה בית משפט קמא יישאו ללא שינוי.

הערעור לעניין העונש מתקבל כפוף לאמור.

המזכירות תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ב, 12 מאי 2022, בהעדר הצדדים.